

## Hồi 4

# Quái Thủ Tái Sinh Xích Sát Hiên Oai

**H**ồ cô nương đi trước, Vân Nhạc biết thiếu nữ đó hiểu thắng nên thủng thủng đi sau, không dám đi nhanh hơn. lát sau, thấy có ba bóng đen hiện xa xa trên sườn núi và chạy về phía hai người, Vân Nhạc đề phòng và khi đến gần rồi mới thấy rõ đó là Cung Môn Song Kiệt và Ác Sư Gia Thẩm Thượng Cửu.

Gặp nhau, Thiết Ty Kim Cương Hà Thần Phúc cười nhạt, lên tiếng trước:

- Quả thật trái đất tròn, hôm nay chúng ta lại gặp nhau.

Vân Nhạc cười một hồi rồi đáp:

- Hà đại nhân hà tất phải đối người như vậy. Mấy vị đã có lòng theo dõi còn phải nói ngẫu nhiên làm gì. Xin hỏi ba vị định cản trở tại hạ, là có ý gì vậy?

Hà Thân Phúc quát to:

- Có ý gì phải không? Bắt mi về trị tội. Hà mỗ sớm biết ngươi là thủ phạm vụ án đổ máu ở Thái Nguyên. Cung Môn Song Kiệt có phải là kẻ mắt mù đầu. Bây giờ mi có chối cũng không chối được.

Vân Nhạc cười nhạt, chưa kịp trả lời, Thẩm Thượng Cửu đã xen vào:

- Lần trước gia sư bị ngươi đánh lừa, nhưng lần này thì đừng hòng. Có phải ngươi họ Ngôn thật không?

Vân Nhạc đột nhiên sa sầm nét mặt đáp:

- Thẩm Thượng Cửu mi ăn nói không biết liêm sỉ chút nào. Mi là một thầy đồ trong phủ Tam Bối Tử, dám ở trong thành đô là nơi nghiêm cấm, mà vô pháp vô thiên lập công đường, ngầm hãm hại dân chúng. Tội của ngươi đáng lăng trì, ngươi tưởng họ Tạ này không dám làm gì ngươi sao?

Nói xong, chàng vận khí vào hai cánh tay, mặt lộ sát khí. Hồ Cốc Lan cũng rút thanh kiếm kỳ hình ra cầm sẵn trong tay vừa cười vừa nói:

- Tạ huynh, việc hôm nay không phải đòi ba lời mà giải quyết được. Để tiểu muội giúp đại huynh giải quyết gã họ Thẩm gian ác này.

Đoạn nàng hét lớn một tiếng, rồi nhanh như chớp nhảy tới múa hai thanh kiếm hóa thành mười mấy đạo kim quang tựa như mười mấy con Kim Xà nhắm các yếu huyệt trên người Thượng Cửu mà tấn công. Thủ pháp của nàng kỳ dị khác thường, khi múa song kiếm thì từ mũi kiếm phát ra Nhất Nguyên chân khí, tiếng kêu sè sè bao trùm khắp người Thượng Cửu.

Thượng Cửu cười nhạt rồi cũng múa song thủ lên khiến Cốc Lan phải giạt lùi mấy bước. Nhân dịp đó Thượng Cửu nhảy vọt lên, lúc rơi xuống trên tay y có thêm cái quạt bằng gang, ánh sáng thấp thoáng. Y ha hả cười rồi nói:

- Con nhãi kia nguoi có biết Thẩm Thượng Cửu là người như thế nào không. Mi chỉ là một ánh sáng nhỏ như hạt gạo thì làm gì nổi sư gia. Bây giờ, sư gia chỉ dùng cái quạt là nội trong mười hiệp sẽ đánh rơi thanh kim kiếm của nguoi.

Vân Nhạc thấy Hồ cô nương ra tay thì phát sợ vì chàng dư hiểu Thẩm Thượng Cửu xuất thân từ Thiên Sơn, có liên can đến sư môn của mình, võ học rất cao thâm, nàng không phải là đối thủ. Chàng lại sợ Cung Môn Song Kiệt bất thần tấn công mình, nhưng phần chàng thì không có gì đáng ngại. Chàng chỉ lo, rủi Hồ cô nương bị thương thì chàng không biết ăn nói làm sao với Hồ Cương thôi. Chàng thấy Cung Môn Song Kiệt chia ra đứng hai bên, mắt cứ nhìn mình chòng chọc, chàng chỉ mỉm cười.

Bỗng Thượng Cửu giở Di Lạc Thần Công, yên chí Hồ cô nương thế nào cũng bị hấn đánh bắn ra dù không chết cũng bị thương nặng. Ngờ đâu Nhất Nguyên chân khí từ song kiếm của cô nương phát ra có thể địch nổi Di Lạc Thần Công lợi hại của ác sư gia. Chân khí và thần công công lực ngang nhau, nhưng kinh nghiệm của Hồ cô nương hãy còn non nớt.

Bây giờ, Hồ cô nương sầm nét mặt lại, quát lớn:

- Bà cô bắt kẻ mi là ai, chỉ thấy mi chướng mắt là bà cô phải lấy tính mạng của mi cho bỏ ghét!"

Ác gia sư ha hả cười:

- Con nhãi này ngông cuồng thật!

Đoạn, tay phải của y phẩy một cái, cây quạt xòa ra to chừng hơn hai thước, nang quạt chế bằng thứ sắt dưới đáy bể cái nào cũng bóng loáng và trời khổi đầu quạt chừng nửa tấc, rất sắc bén, lợi hại vô cùng, có thể dùng làm khí giới điểm huyệt và cũng có thể phá khí

công nữa. Mặt quạt vàng bính chói làm bằng tơ của con nhện nghìn năm trên Thiên Sơn rất dai và rất độc, đụng phải đối phương cảm thấy da thịt ngứa ngáy, sung húp tức thì. Sau đó chỗ vết thương sẽ thối nát tận xương cốt, nguy hiểm tánh mạng.

Kẻ Thâm Thượng Cửu xếp quạt lại, xông tới đâm thẳng vào ngực Hồ cô nương. Y ra tay rất nhanh, thế đánh rất kỳ ảo, oai lực vô cùng.

Thấy sức gió cây quạt làm cho mình nghẹn thở, Hồ cô nương mới biết đối thủ lợi hại, bèn múa Kim Kiếm giả bộ chống đỡ, nhưng thành linh nhảy sang bên kia đâm xía vào vai phải kẻ địch. Thân pháp của hai người nhanh vô cùng, cả hai cùng ra tay thật lẹ, khiến những người đứng cạnh đó cũng phải hoa mắt.

Thế công đó của Hồ cô nương quả thật độc ác, nếu Thượng Cửu không buông quạt lùi lại tránh thì cánh tay phải của y sẽ bị chém gãy liền, dù thân pháp của y tuyệt nhanh, có thể tránh được thế công của đối phương, nhưng cũng đã mất dịp tấn công. Lúc này Hồ cô nương mới gỡ Nhất Nguyên kiếm pháp ra bao quanh Thượng Cửu, khiến Thượng Cửu bị dồn vào thế chịu đòn, chỉ lo chống đỡ, không sao tấn công được.

Hồ cô nương khôn ngoan vô cùng. Nàng biết thị chân lực của mình mà đối chưởng với đối phương thì không sao địch nổi Ác sư gia. Cũng chỉ vì Thượng Cửu nói khoát trước, bảo trong mười hiệp thế nào y cũng đánh rơi thanh Kim Kiếm của nàng, nên nàng cố làm sao duy trì được cuộc đấu trên mười hiệp để có cơ chế điều Thượng Cửu. Ngờ đâu tài nghệ của y rất cao siêu, nên kiếm quang của Hồ cô nương sắp đụng tới vai phải thì y né sang bên trái, gió quạt hất mạnh nhanh như chớp.

Thế là thanh kiếm của Hồ cô nương đâm trúng phải mặt quạt, chỉ thấy mềm nhũn, đồng thời quạt đó cụp lại. Hồ cô nương bỗng cảm thấy có một sức mạnh vô cùng càng làm cánh tay mình rung động, hồ khẩu tê buốt, đành phải buông tay ra để thanh kiếm tự động bay đi, như một con phi xà, thẳng tới đòi Hoàng Thơ mới rơi xuống.

Thượng Cửu thấy thế võ đã đắc thắng, liền dùng cái quạt điểm luôn vào mạch cổ tay trái của Hồ cô nương. Thế tấn công của Thượng Cửu nhanh như chớp, Hồ cô nương không thể nào trở tay kịp không những Hồ cô nương ngạc nhiên mà cả Vân Nhạc cũng kinh ngạc vô cùng.

Lần đầu tiên Vân Nhạc xem Thượng Cửu ra tay, võ học phi thường, nếu không kịp thời diệt trừ y sau này môn phái mình sẽ bị nhor nhục vì y.

Trong lúc chàng đang suy tính, Hồ cô nương đã lâm nguy, chàng liền nhún mình nhảy tới cứu giúp.

Thượng Cửu thấy sắp hạ được Hồ cô nương lòng mừng khắp khởi, nhưng bỗng một bóng đen thoảng tới gió mạnh phủ mặt, cổ tay phải y bị năm ngón tay như năm cái móc gang bóp chặt, đầu buốt tận xương. Và cây quạt cũng bị đối thủ cướp mất. Y chưa thấy rõ mặt kẻ địch, thì đùi bên phải đã bị một cái chùy gang nặng nghìn cân bổ xuống. Y chỉ kêu được mấy tiếng " ối chà" rồi thân mình bị đá tung lên không.

Tiếng kêu la thảm khốc theo gió bay đi, ai nấy cũng phải rún mình hãi sợ.

oOo

Trong lúc Vân Nhạc nhún mình bay tới tấn công Thượng Cửu thì Cung Môn Song Kiệt cũng như hai con chim ưng áp tới, nhưng thân pháp của chúng nhanh nhẹn sao bằng Vân Nhạc, nên khi chúng vừa hạ chân tới đất thì Thượng Cửu đã bị đá bay đi. Anh em chúng đều kinh dị.

Vân Nhạc giơ một chưởng lên trước ngực, nhìn Cung Môn Song Kiệt cười nhạt, nói:

- Tại hạ nhất thời đã lỡ đá bay quý bạn, làm mất sĩ diện của hai quan lớn, mong hai vị thứ lỗi cho!

Lúc ấy Hồ Cốc Lan nhìn Vân Nhạc với vẻ cảm ơn, rồi nhẩy đến chân đôi nhặt lại thanh kiếm.

Trước kia Cung Môn Song Kiệt ở trước khách sạn trong kinh thành đã được mục kích kỳ học cái thế của Vân Nhạc, và xa hơn nữa, ở Tấn Tử tại Thái Nguyên chúng cũng được mục kích Dư Vân dùng kiếm chém giết năm người của Thanh Phong Bang một lúc.

Chúng lại càng chứng minh người đứng trước mặt là hóa thân của Dư Vân.

Lúc trước chúng biết Vân Nhạc là hung thủ vụ huyết án Thái Nguyên, chỉ là dò thử thôi, chớ chúng vẫn chưa dám chứng minh Vân Nhạc là hung phạm thực.

Nay Cung Môn Song Kiệt nhận thấy ở Vân Nhạc quả thật là hung thủ vụ huyết án ở Thái Nguyên, nhưng chúng thấy võ nghệ của Vân Nhạc cao siêu, đâm kinh hãi hơn mừng rỡ. Chúng tự thị có tay đỡ đầu ẩn núp một bên, nhưng người đó đã nói trước nếu không cần lắm thì sẽ không xuất hiện cứu giúp.

Người đỡ đầu của y là ai? Là Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy, một trong Miếu Lãnh Song Miếu còn sống sót. Nếu không có tay võ công cao siêu như thế đỡ đầu, Cung Môn Song Kiệt đâu dám đương nhiên kiếm Vân Nhạc gây hấn.

Lúc ấy Cung Môn Song Kiệt nghe Vân Nhạc nói thế, mặt đỏ bừng xấu hổ vô cùng.

Triển Vạn Hùng nóng tánh hơn, quát lớn:

- Khắp thiên hạ đây, nơi nào cũng là đất đai của nhà vua, người nào cũng là thân dân của nhà vua. Ngài giết mệnh quan của triều đình thì phải chịu tội, tốt hơn ngài nên thúc thủ chịu bắt, anh em chúng tôi thế nào cũng đặc biệt đối đãi.

Vân Nhạc nghe nói cả cười đáp:

- Các người làm gì có nhân nghĩa mà cũng nói nhân nghĩa!

Cung Môn Song Kiệt mắt đỏ ngầu, khi khi cười luôn miệng.

Lúc này Hồ Cô Nương đã nhặt được thanh kim kiếm lên liếc mắt ra hiệu cho Vân Nhạc rồi nói:

- Tạ huynh, chúng ta còn có việc chính phải đi ngay, hà tất phí thời gian và phí hơi sức đấu khẩu với chúng làm gì? Chi bằng cho chúng ta lên đường ngay có hơn không?

Vân Nhạc tuy không biết năng ra hiệu như thế có dụng ý gì, nhưng cũng biết có nguyên do chỉ bên trong, nên không do dự chút nào, vừa cười vừa trả lời:

- Được!

Nói đoạn tay mặt chàng cầm cây quạt cướp được của Thẩm Thượng Cửu, đột nhiên nhẩy tới điểm vào yếu huyệt ở khẩu đuôi của Vạn Hùng, còn tay trái nhanh như chớp nhắm vào yếu huyệt tay của Thân Phúc. Một lúc tấn công hai cao thủ mà Vân Nhạc lại để hở hang, đó là điều người trong võ lâm tối kỵ. Có lẽ ngoài Vân Nhạc không ai dám liều lĩnh như vậy.

Cung Môn Song Kiệt thấy Vân Nhạc ra tay tấn công nhanh như điện vừa đâm lo vừa hốt hoảng, nên đáng lý lùi về phía sau để tránh né, nhưng lại nhẩy xô tới đồng phản công Vân Nhạc một lượt. Vân Nhạc đã kinh nghiệm bài học ở Thiên Trượng Uyên và chỉ chờ có thế. Để gì chàng để đối phương đụng tới mình, chàng chỉ tránh né đủ để thế công của Song Kiệt như phóng vào khoảng không, Cung Môn Song Kiệt thấy mình đã dùng tới Đạt Ma Thập Tam Thức, lợi hại hơn cả Thiếu Lâm tứ tạng mà cũng không đánh trúng được đối phương một cái nào, đâm ra bối rối. Còn Vân Nhạc trong lúc thân hình như bay xuyên đi xuyên lại trong bóng của bốn chưởng địch, đầu óc chỉ suy tính: "Nếu ta không nhân lúc này diệt trừ Cung Môn Song Kiệt, về sau này chúng sẽ gây tai hại lớn cho võ lâm."

Chàng quyết định xong, liền xông vào phía tả chưởng của Thần Phúc. Thấy Vân Nhạc bỗng đưa người vào đỡ chưởng mình đánh trúng, Thân Phúc không hiểu tại sao, nên chưởng thế hơi chậm lại. Vân Nhạc cả cười một tiếng, dùng quạt tấn công luôn, Thân Phúc chỉ thấy gió mạnh đẩy tới làm tối tăm cả mặt mũi, khí huyết bỗng ngừng lại, y rên lên được một tiếng rồi ngã ra phía sau tức thì. Trong lúc ấy, song chưởng của Vạn Hùng vừa đánh tới sau lưng Vân Nhạc, đột nhiên chàng ngồi lẹ xuống quay cây quạt lại tấn công, chỉ nghe kêu "xoạt" một tiếng tựa như xé lụa. Đầu của những nang quạt đã rách vỡ bụng Vạn Hùng máu phun như mưa. Vạn Hùng hét lớn một tiếng, ngồi phệt xuống đất, hai tay ôm bụng, mặt nhăn nhó trông rất ghê rợn.

Cung Môn Song Kiệt bị thương, kẻ ngồi kẻ ngã lăn ra đất, Vân Nhạc liếc nhìn thấy Hồ Cốc Lan có vẻ kinh hãi.

Ngay lúc đó chàng bỗng cảm thấy một luồng ám khí như từ trên đầu ù xuống, giật mình liền giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp để thoát khỏi luồng cương khí đó, đồng thời tay phải đánh lên một chưởng.

Thân hình chàng vừa thoát ra ngoài hai trượng. Vừa khi ấy, chàng nghe phía sau có tiếng kêu "ủ" rất ngọt ngào, vội quay lại nhìn, thì ra đó là Hắc Y Huyền Nữ đang ngắm nhìn ở chàng, sắc mặt hơi có vẻ giận.

Ở khách sạn Tam Nguyên tại Yên Kinh, Vân Nhạc đã từng nghe Hồ Cương nói Miêu Lãnh Song Miêu năm xưa tung hoành thiên hạ như thế nào, sau này được sự phụ của Hồ cư sĩ là Kỳ Liên Di Tú hạ sơn giở võ học độc đáo ra mới đánh hạ nổi, nhưng Hắc Y Huyền Nữ đã chạy thoát được, đủ thấy võ học của nàng tài ba như thế nào. Chàng nghĩ thầm:

"Ta cũng có mấy môn võ học độc đáo, sao không nhân lúc này thử với nàng một phen? Nếu lúc này ta hạ được nàng, có phải là ta đã trừ được một mối hại lớn cho võ lâm không?", chàng bèn từ từ tiến lên.

Hắc Huyền Y Nữ thấy chàng vẫn kiêu ngạo, không có chút gì sợ hãi, liền vừa cười vừa nói:

- Người đừng tự thị võ công cao siêu mà làm phách. Đối với Miêu Lãnh Song Miêu này, người không nghĩa lý gì cả.

Vân Nhạc đứng cách xa chừng năm bước, lớn tiếng đáp:

- Năm xưa Kỳ Liên Di Tú vì quá nhân từ nên mới để người chạy thoát. Đáng lẽ người đã biết hồi cải để chuộc lỗi xưa và vĩnh viễn không hạ sơn nữa mới phải, tại sao người lại hạ sơn để gây tang tóc cho sanh linh?

- Người là gì của Kỳ Liên Di Tú? Tại sao người lại biết chuyện xưa của ta?

Vân Nhạc lớn tiếng cười đáp lại:

- Việc trăm năm xưa, trong võ lâm vẫn còn truyền tụng tới giờ, ai mà chẳng khen ngợi Kỳ Liên Di Tú có đức độ, còn người âm bạo hung tàn độc ác. Việc đã cách trăm năm mà hễ nói tới, ai ai cũng oán thán? ta đây sinh sau đẻ muộn, chỉ không được tận mắt trông thấy, nhưng ta nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng lúc bấy giờ người toi bởi thế nào rồi. Ta tuy không phải người của Kỳ Liên Di Tú nhưng chỉ có một chút uyên nguyên thôi, mong người sớm biết hối cải trở về miếu lãnh để qua ngay đoạn thág. Bằng không người sẽ mang tai họa ngay, lúc ấy có hối cũng không kịp.

Hắc Y Huyền Nữ càng nghe càng kinh hãi, hai mắt lóng lánh, bụng nghĩ thầm: "Người này chắc là bậc tôn đồ của Kỳ Liên Di Tú, bằng không y nghe danh hiệu của Miếu Lãnh Song Tiên mà không hoảng sợ ù té chạy, lại ngạo mạn quá lẽ! Chắc võ học của y cũng phải cao siêu lắm. Y mới dám tự thị vậy. Cứ xem Cung Môn Song Kiệt vừa bị hạ, đủ thấy sự ứ đoán của ta không sai."

Nàng nghĩ tới đó có vẻ không yên. Tình trạng này đối với Miếu Lãnh Song Tiên quả thật hiếm có, vì năm xưa chúng ra tay đấu với Kỳ Liên Di Tú mà cũng không sợ hãi gì cả, nay Vân Nhạc mới nói vớ vài lời, mà y đã tỏ ra dè dặt rồi.

Cốc Lan đứng dưới gốc cây cổ thụ gần đó, nghe Vân Nhạc tự nhận có chút uyên nguyên với Kỳ Liên Di Tú, lòng cao hứng vô cùng. Nàng cảm thấy Vân Nhạc nói vậy ám thị cho mình hay chàng đã có lòng yêu mình, nên nàng cứ ngấm nhìn Vân Nhạc hoài.

Lúc ấy Hắc Y Huyền Nữ Sực nghĩ: "Y có võ nghệ cao siêu đến mức nào mà dám tự coi tài ngang như Kỳ Liên Di Tú, hưởng hồ công lực của ta đã tiến bộ hơn năm xưa nhiều, lần này ta định tái xuất sơn để làm bá chủ thiên hạ, nếu thấy y mới có vài lời dọa nạt mà hoảng sợ ngay thì ta không có dịp lập lại oai danh nữa"

Ngĩ đoạn, nàng cười nhạt và đáp:

- Người đã tự nhận có uyên nguyên với Kỳ Liên Lão Quỷ tất nhiên người đã học hết tài của Kỳ Liên Lão Quỷ. Năm xưa chỉ vì nhất thời sơ suất mà ta bị mắc mưu của Lão Quỷ, nhưng ta vẫn giữ lời hứa là nếu Lão Quỷ chưa chết thì ta không bao giờ hạ sơn. Bây giờ Lão Quỷ chết đã lâu rồi, thì món nợ đó ta sẽ thanh toán ở nơi người vậy.

Vân Nhạc Cười nhạt rồi cảnh cáo:

- Nếu người không chịu giác ngộ thì tùy ở người, không ép làm gì.

Mồm chàng nói vậy, nhưng chàng vẫn có ý nể tên ma đầu có võ công tuyệt thế.

Hắc Y Huyền Nữ khúc khích cười một hồi, đoạn khẽ phất tay một cái! Trong tay áo như có hàng ngàn lượn sóng đen phát ra.

Vân Nhạc bèn dùng Di Lạc Thần Công bảo vệ lấy toàn thân, nhưng chàng cảm thấy những làn gió nhu mì phất vào mặt, có mùi thơm kỳ lạ xông lên mũi, khiến chàng hơi ngây ngất một chút. Chàng liền cảnh giác ngay, rồi nín hơi bế hô hấp.

Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy làn gió nhu mì kia càng tăng sức mạnh. Chỉ trong thoáng cái, sức mạnh đã nặng vạ cân làm cho khí huyết của chàng đảo lộn, suýt đứng không vững. Hiện tượng này chàng chưa hề kinh nghiệm bao giờ, nên kinh hãi vô cùng. Chàng vội giơ bàn tay phải lên đẩy lùi cương khí đó và vận Bồ Đề Bối Diệp Thiền Công. Chỉ nghe "Bốp" một tiếng, là chàng đã phá tan được luồng ám khí rồi.

Hắc Y Huyền Nữ hơi biến sắc, vội lùi về phía sau hai trượng. Vân Nhạc thấy ra tay thắng thế, tay tả liền đánh ra một chưởng Di Lạc Thần Công nữa, tay phải lại nhanh như chớp, giở Hiên Viên Thấp Bát Giải ra nhắm yếu huyệt thiên phủ của đối phương mà tấn công tới.

Hắc Y Huyền Nữ tuy là một tên ma đầu rất lợi hại, nhưng nàng cũng thấy những thế công của Vân Nhạc lợi hại và huyền ảo vô cùng bình sanh nàng chưa hề thấy ai sử dụng qua bao giờ. Cho nên nàng càng kinh hãi thêm.

Tuy vậy nàng vận khí phong bế các huyệt đạo chờ Vân Nhạc tới gần bèn giơ bàn tay chặt song thủ của đối phương, bụng suy tính như vậy thì khí công của Vân Nhạc đã dồn dập tấn công tới. Sức mạnh đè nên làm cho khí huyết nàng đảo lộn và cương khí của nàng cũng bị phá tan hết.

Chỉ trong thoáng cái, năm ngón tay phải của Vân Nhạc đã điểm tới bên hông nàng rồi.

Hắc Huyền Y Nữ bỗng cảm thấy hai bên hông tê tái như có hăng vạ con trùng rọ rại bò trong đó. Nửa người bên trái mềm nhũn. Nàng muốn ra tay chém song chưởng của Vân Nhạc cũng không có sức, mà muốn vận khí để cho chân khí tụ tại cũng không làm nổi. Không những thế, năm ngón tay của Vân Nhạc tia một kinh khí phá tan chân khí của nàng đang phong bế các huyệt đạo. Lúc ấy nàng sợ đến nổi bút mực không sao tả được.

Trong lúc đó, Vân Nhạc buông năm ngón tay ra, và định nắm lấy cánh tay của Hắc Y Huyền Nữ. Nhân cơ hội mỏng manh đó, nàng đã ngửa người phi ra ngoài xa mười mấy trượng nhanh như tên bắn.

Vân Nhạc nhanh như điện chớp mà Hân Huyền Vy còn thoát khỏi tay chàng được, chàng ngạc nhiên vô cùng. Vì nàng là người đầu tiên thoát khỏi tuyệt thế Hiên Viên Thập Bát Giải của chàng nên cũng phải khen thầm thân thủ tuyệt luân của Miêu Linh Song Tiên.

Nhắc lại Hắc Y Huyền Nữ vừa đặt chân chấm đất đã vận hơi khí xem, cảm thấy hết tẻ tái. Chân khí vẫn dụng được như thường, hai mắt lộ hung quang, nàng bèn quát lớn:

- Tiểu bối kia, chớ đắc chí vội! Mi đã trúng phải Miêu Lãnh Bách Cổ Nhu Hương của bốn cô nương rồi, thì mi mau sửa soạn hậu sự đi, chỉ ba tháng sau là cùng, mi sẽ xuống dưới âm ty ghi tên vào sổ bộ Diêm chúa.

Nói xong, nàng nhún mình nhảy lên cao rồi đi thẳng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Hắc Y Huyền Nữ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, để lại Cung Môn Song Kiệt nằm bên đường rên rỉ, còn Ác sư gia Thẩm Thượng Cửu không biết sống chết ra sao?

Lúc ấy Hồ cô nương chạy đến, đôi mắt đầy tình tứ khẽ hỏi:

- Tạ huynh, lời nói vừa rồi của Hắc Y Huyền Nữ có thật không?

Vân Nhạc không trả lời, chỉ gật đầu rồi lớn tiếng cười:

- Cái trò ma quỷ của nàng, không dọa nạt nổi tôi đâu.

Chàng liếc nhìn Cung Môn Song Kiệt một cái rồi tiếp:

- Bây giờ, việc khó giải quyết nhất làm sao tống trừ được bọn này thôi.

Hồ cô nương cười một cách nũng nịu, rồi đáp:

- Chân núi phí đằng kia còn một tên sư gia nữa. Những kẻ gian ác này để chúng sống làm quái gì, hãy siêu độ cho chúng ngay đi!

Đoạn, không cần chờ Vân Nhạc đồng ý hay không, nàng phi thân tới chỗ chân đồi, xách Thẩm Thượng Cửu tựa xách một con gà rồi đem tới chỗ Vạn Hùng nằm vút xuống, kế nàng đến chỗ cách đó bốn năm trượng, xách Thần Phúc đem vút vào một nơi.

Vân Nhạc vẫn đứng yên, lẳng lẳng nhìn trò nghịch ngợm của Hồ cô nương vút ba tên vào một nơi xong, vỗ tay mấy cái cho hết bụi rồi vuốt lại mái tóc, ngừng đầu, vừa cười vừa nói:

- Xong rồi, mời huynh ra tay.

Nàng thấy Vân Nhạc cứ chăm chăm nhìn vào mặt mình như ngây, như ngất, giả bộ hờn giận:

- Anh làm cái trò gì thế? Đôi mắt cứ hao hao nhìn vào người em làm gì? Phải anh chưa thấy em bao giờ sao?

Nói xong nàng bèn lên quay đi. Vân Nhạc tùm tùm cười, bước canh Cung Môn Song Kiệt. Tội nghiệp bọn Thượng Cửu ba người thương nặng, chân tay mình mấy không còn chút hơi sức nào, bây giờ Vân Nhạc lại đi từng bước đến, chúng kinh hãi vô cùng. Nhưng chúng cũng trợn trừng hai mắt nhìn thôi, chớ không làm gì được nữa.

Nhút là Cung Môn Song Kiệt vừa rồi chính mắt đã thấy Vân Nhạc giở võ học cái thế ra, Hắc Y Huyền Nữ thất bại tức thì. Lúc này, chúng mới hối hận đã trót dại nhờ vả Hân Huyền Vy đỡ đầu để theo dõi Vân Nhạc tới đây để trả thù.

Lúc ấy, trên đường cái quan, không một bóng người. Ba tên gian ác đó rất lấy làm lạ, nhưng chúng có biết đâu người qua đường thấy có trận đấu chí tử thì còn ai dám bén mảng tới, hoặc họ quay trở lại hoặc họ tìm lối khác, chớ ai dại gì tới gần để mang họa vào thân.

Gió lạnh thổi càng mạnh, những lá khô bay tủa khắp nơi, trời tối sầm tựa như rêu rĩ và cũng như sắp sụp xuống vậy. Cảnh tượng đó buồn thảm và bi đát biết bao...

Vân Nhạc tới cạnh ba tên kia, còn cách chung hai thước thì ngưng lại. Vạn Hùng cố gắng lắm mới nói được ra tiếng, kêu la:

- Bạn làm như thế không cảm thấy quá độc ác sao?

Lời nói của y chứa đầy sự sợ hãi và van lơn. Người ta ai mà chẳng sợ chết, nếu có một dịp may nào được sống sót cũng phải cố gắng cầu cho được, dù phải quỳ lạy cũng đành.

Vạn Hùng kêu la xong, vết thương của y đã ứ huyết rồi, nay lại phun máu tươi ra, hai tay ôm chặt lấy bụng, mồ hôi lạnh trên trán toát như mưa, không thật thảm thương.

Vân Nhạc cau mày không nói một tiếng, phi bộ bước lên nhắm khí hải huyết của Thượng Cửu đâm một ngón tay. Tên ác sư trợn mắt và tắt thở.

Thì ra lúc Vân Nhạc nắm cổ tay Thượng Cửu, vì hận y ỷ thế lực của Tam Bối Tử nên tác quái tác ác làm nhục cả tiếng tăm của sư môn, chàng mới giở thủ pháp tuyệt mạch, công lực của y mới tiêu tan.

Tiếp theo đó, Vân Nhạc đá cho y một cái, thân hình y bị bắn ra xa rồi rơi xuống chân đồi, tâm mạch hầu như đứt hết, chỉ còn hơi thở chưa dứt là chưa chết thôi, vậy còn đau khổ hơn chết liền. Đó cũng là quả báo của y.

Lúc Hồ cô nương nhặt kiếm, nàng đã thấy Hắc Y Huyền Nữ nhảy tới cạnh Thượng Cửu xem vết thương ra sao. Vì vết thương của y quá nặng, Hân Huyền Vi cũng đành bó tay thôi.

Nhân lúc ấy Hồ cô nương thấy Hắc Huyền Y Nữ không chú ý đến mình, vội nhảy đến cạnh Vân Nhạc ngay.

Lại nói về Vân Nhạc điểm mạch giết Thượng Cửu rồi, đang định hạ thủ nốt Cung Môn Song Kiệt, trong lúc chàng giơ cánh tay lên, thì Thân Phúc cố giọng đau nói:

- Ngài có phải người họ Tạ không?

Vân Nhạc nghe hỏi, ngẩn người giây lát, tay từ từ đặt xuống hỏi lại:

- Thiếu gia họ Tạ đây, vừa rồi Hồ cô nương đã nói rõ, bây giờ còn hỏi làm gì nữa?

Thân Phúc trợn trừng hai mắt ngắm nhìn Vân Nhạc một hồi, đoạn cười nói tiếp:

- Nếu vậy Tạ thiếu hiệp chắc là công tử của Truy Hồn Phán Tạ Văn, Tạ đại hiệp mà danh trấn Nam Bắc xưa kia phải không?

Vân Nhạc ngạc nhiên quát hỏi:

- Tại sao ngươi biết, hãy nói mau.

Thân Phúc với giọng yếu ớt đáp:

- Hà mỗ chân khí yếu ớt quá, nếu thiếp hiệp giúp mỗ dùng để cho tuyệt chân khí thì mỗ xin kể lại câu chuyện lệnh tôn bị phục kích ở Động Đình Hồ cho thiếu hiệp nghe và điểm chỉ những người đó là ai nữa, chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao?

Vân Nhạc nghe nói cả mừng, đưa mắt nhìn chung quanh rồi liếc nhìn Hồ cô nương một cái, thấy nàng nọ cũng đang tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Chàng vội quay lại nhận lời ngay:

- Được.

Nói xong, chàng tiến lên nhanh tay điểm ba ngón vào ngực Thân Phúc và chỉ huyết cho Vạn Hùng, rồi vừa cười vừa nói:

- Nơi đây là cái quan, không tiện trò chuyện, chi bằng chúng ta lên trên đồi kia mà nói chuyện tiện hơn.

Nói xong chàng xách Thượng Cửu lên, quay đầu bảo Hồ cô nương:

- Cô nương, tại hạ nóng lòng trả thù cho cha, đành phải làm phiền lệnh tôn đọi thêm một lát vậy.

Nói xong, chàng giở khinh công ra đi nhanh như bay, thoáng cái đã lên trên đồi đất, cách xa đó hơn mười mấy trượng. Hồ cô nương cũng phi thân đuổi theo. Tà áo của hai người,

phất phới như những vị thần tiên. Cung Môn Song Kiệt đỡ dần lẫn nhau khập khễnh đi lên trên đồi.

Lúc ấy đã chính ngọ mà sắc trời lại càng u ám. Trên đồi đất nơi chỗ trũng, Vân Nhạc, Hồ cô nương, Cung Môn Song Kiệt chọn cho ngồi dưới mấy cây cổ thụ. Hồ cô nương tay cầm cành cây khô, đang vẽ dưới đất chơi. Vân Nhạc lắng nghe, còn Vạn Hùng tựa như cây nhắm mắt dưỡng thương. Thân Phúc nhìn thẳng vào mặt Vân Nhạc nói:

- Vừa rồi, lúc Hắc Y Huyền Nữ bỏ đi có nói thiếu hiệp trúng Bách Cổ Nhu Hương của bà ta, vậy có thật không?

Vân Nhạc nghe y hỏi chợt nghĩ chắc có lẽ Nhu Hương lợi hại lắm, nên gật đầu:

- Lúc mới đầu, quả thật Tạ mỗ có ngửi một mùi thơm trong tay áo của nàng xông ra, chỉ ngửi một chút, tại hạ đã cảnh giác ngay liền bẻ hết các yếu huyết lại, chắc cũng không sao.

Thần Phúc tỏ vẻ kinh hãi, lắc đầu đáp:

- Hơi thơm đó dù ngửi một chút cũng không được! Bách Cổ Nhu Hương lợi hại vô cùng, ai trúng phải, sau mười hai tiếng đồng hồ thì hương cơ thể sẽ hóa ra số cổ trùng, hút hết tinh huyết trong người. Ba tháng sau tinh huyết khô khan mà chết. Chỉ có thuốc giải Cổ Độc môn của nàng ta mới chữa được mà thôi.

Hồ cô nương nghe xong lo ngại vô cùng, hỏi tiếp:

- Ngoài thuốc của cô ta, còn có thuốc gì khác chữa được không?

Thần Phúc nghĩ ngợi giây lát đáp:

- Còn có một cách, nhưng cách này người bị trúng Nhu Hương phải có nội công tinh thâm mới được. Như thiệp hiệp đây, chỉ dùng cách Tảo Cung Quá Huyết dồn khí huyết cho qua huyết Tam Tiêu, rồi dùng ba vị chân hỏa trong người mà luyện hóa những cổ trùng trong bảy ngày thì khỏi. Nhưng, tốt hơn hết là tìm cho được thuốc giải của Hắc Y Huyền Nữ.

Vân Nhạc mỉm cười không nói gì cả. Hồ cô nương không thấy chàng lo lắng, trợn tròn mắt lườm chàng, với giọng hờn trách:

- Anh này lạ thực! Sự nguy hiểm đến tính mạng kề bên mà không thấy anh lo sợ gì cả!

Vân Nhạc nghiêm nét mặt, cả cười đáp:

- Lo có ăn thua gì chẳng! Nếu không muốn kiếm Hắc Y Huyền Nữ để xin thuốc thì cứ theo phương pháp của Hà Lão Sư mà tự cứu lấy.

Thân Phúc gật đầu, có vẻ phục Vân Nhạc vô cùng, vội nói:

- Hiện Hắc Y Huyền Nữ ở cạnh suối Bảo Đột, tại Nam Quan, thành Tế Nam. Nơi đây có một ngôi miếu Nga Anh, người coi miếu đó là môn hạ của nàng ta...

Chàng chưa nói dứt, Hồ cô nương vội kéo cánh tay Vân Nhạc vừa mừng vừa nói:

- Đại ca, chúng ta đi kiếm nàng đi?

Vân Nhạc cười đáp:

- Làm gì mà vội thế? Tôi còn phải hỏi rõ Hà, Triển nhị vị lão sư về kẻ thù phục kích tiền phụ ở Động Đình Hồ đã.

Thân Phúc ngẩng mặt nhìn trời, thở dài một tiếng rồi nói:

- Năm xưa Hà mỗ và Triển lão đệ chưa phản bạn Thiếu Lâm, chơi rất thân với lệnh tôn. Lệnh tôn lại còn là người có ơn với Hà mỗ, Triển lão đệ nữa. Sau, hai anh em mỗ chạy ra quan ngoại đã mấy năm, để tránh nhóm Thiếu Lâm đuổi bắt, và hai anh em Hà mỗ bỏ thân về với cung đình, thừa lệnh nhà vua, ngấm ngầm theo dõi nhất cử nhất động của võ lâm thiên hạ. Sau anh em mỗ nghe lệnh tôn hành sự nghiêm khắc và hơi độc ác, bất cứ chính tà hễ ai có sự lầm lỗi đều bị lệnh tôn trừng trị. Kẻ tội nặng thì bị lệnh tôn giết, kẻ tội nhẹ thì bị phế hết võ công, vì vậy gây nên công phần ở hai bên chính tà. Trong khi ấy, bọn thủ lệnh tôn bàn ngấm với nhau để mưu giết lệnh tôn...

Nói tới đây, y thấy hai mắt của Vân Nhạc đỏ ngầu, mặt đầy phần uất. Y nói tiếp:

- Vì lệnh tôn hành động không nhứt định và giỏi về thay hình đổi dạng, nên đã có mấy lần bọn ấy đều đánh hụt, nhưng lệnh tôn vẫn không hay biết gì cả. Vì lệnh tôn có ơn cho Hà mỗ xưa kia, nên có mấy lần Hà mỗ định đến báo cáo lệnh tôn biết mà đề phòng, chỉ tiếc rằng nơi ở của lệnh tôn không nhứt định nên Hà mỗ không sao tìm ra. Sau anh em Hà mỗ nghĩ ra một kế bèn nhập vào bọn thù địch của lệnh tôn. Định nhờ thế lực của anh em Hà mỗ ở triều đình, bọn chúng hành động gì cũng phải báo cho anh em Hà mỗ biết trước. Một hôm, bọn chúng dò biết hành tung của lệnh tôn liền báo cho Hà mỗ.

Hà mỗ vội tới nơi báo cho lệnh tôn hay. Từ đó trở đi lệnh tôn ẩn tích, không lộ mặt ra giang hồ. Hay tin đó, Hà mỗ rất mừng. Nói đến đây Thân Phúc liếc nhìn Vân Nhạc, thấy chàng có vẻ rầu rĩ, lại nói tiếp:

- Ngờ đâu lệnh tôn ẩn tích ở một làng đánh cá tại sông Gia Lăng, lấy vợ đẻ con, tin này bị Khấu Thần Sách Thiên Lý dò biết, nhân lúc lệnh tôn ốm thiếu hiệp đi vắng, y hạ thủ giết chết lệnh đường...

Nghe tới đây Vân Nhạc không sao nhịn nổi, nước mắt lăn chã rơi, Hồ cô nương thấy vậy cũng buồn lây và nghĩ thầm: "Không ngờ tình cảnh của anh ấy tội nghiệp thật. Thảo nào thủ đoạn của anh ấy độc ác lạ thường..."

Nghĩ tới đây, nàng lại càng thương Vân Nhạc, Thân Phúc tiếp thêm:

- Lúc ấy hai anh em Hà Mỗ ở thành đô, có nhiệm vụ của cung đình không sao phân thân ra được. Ngày thứ ba anh em Hà Mỗ liền tới bờ sông Gia Lăng, mới hay lệnh tôn đã phá nhà bỏ đi để tìm kiếm kẻ thù.

Anh em mỗ đành quay về. Từ đó lệnh tôn ẩn hiện phi thường và ra tay đối xử với những kẻ gian ác tàn độc hơn xưa. Hai năm sau, lệnh tôn đột nhiên lộ diện ở Hoa Sơn. Tổ sư của phái Hoa Sơn là Lăng Tiêu Tử phát giác trước, liền viết thư cột vào chân bồ câu thả cho đem đi, hỏa tốc triệu tập đồng mưu tới Hoa Sơn đón đánh lệnh tôn...

Vân Nhạc xen vào hỏi:

- Chẳng lẽ Lăng Tiêu Tử cũng có thù với tiên phụ sao?

Thân Phúc gượng cười đáp:

- Thị phi võ lâm khó mà phân xử phải trái, nhiều khi chỉ vì một chuyện nhỏ mọn mà thù oán liền miền. Năm xưa, phái Hoa Sơn có một gã biệt hiệu là Phấn Hồ Điệp, tên Lê Hạo Ba vốn kẻ dâm đảng hay hái hoa, nên lệnh tôn mới chặt hai cánh tay của y rồi điểm âm mạch cho y về tới núi Hoa Sơn thổ huyết mà chết. Tuy bảo lệnh tôn xử trí như vậy hơi ác độc một chút, nhưng tội ác của tên nọ đã giày vò không biết bao nhiêu thiếu nữ quả không đo lường được. Thân làm tôi chịu, đáng lẽ Lăng Tiêu Tử phải biết lỗi đó là do môn hạ gian tà của y.

Ngờ đâu y lại thù lệnh tôn. Anh em mỗ nhận được thư của Hoa Sơn phi báo, liền xin phép đi ngay Hoa Sơn. Lúc tới nơi mới hay những người có mặt tại đó để đón đánh lệnh tôn, tất cả gian tà có hơn chín mươi người. Họ theo dõi lệnh tôn, nhưng vì lệnh thần xuất quỷ mật, lúc ẩn lúc hiện.

Họ theo lệnh tôn tới cạnh Hồ Động Đình mới bao vây được, rồi hơn bảy mươi người chia ra canh gác các ngã đường, tạm không lộ mặt để lệnh tôn không hay mà tẩu thoát.

Rồi Lăng Tiêu Tử và Kim Đỉnh thượng nhân Chương môn của phái Nga Mi, Tuyết Sơn Nhân Ma cùng hai anh em mỗ, dẫn mười sáu người lập ra tứ tượng trận pháp để chặn đường lệnh tôn.

Hà mỗ định khiêu khích để lệnh tôn chạy về phía Hà mỗ. Nhưng lệnh tôn, ngày thường đa mưu túc kế, hôm đó lại như điên như cuồng, nhắm ba đường kia cướp đường chạy.

Thiếu hiệp thử nghĩ xem, những người chặn đường đó là những tay võ lâm cao thủ, thì dù lệnh tôn võ công siêu tuyệt đến đâu mãnh hổ cũng nan địch quần hổ.

Trời đã sắp sáng, lúc ấy lệnh tôn đã bị nhiều vết thương, chân bước loạng choạng, có vẻ không chịu được nữa.

Hà mỗ thấy tình thế nguy nan như vậy liền cùng Triển lão đệ phi thân tới giả vờ tấn công mà ngắm ngấm chỉ đường cho lệnh tôn tẩu thoát. Hà mỗ thấy lệnh tôn đã chạy khá xa mà bọn Lăng Tiêu Tử vẫn đuổi theo. Anh em Hà mỗ mới dùng kế Thanh Đông kích Tây, như thế lệnh tôn mới bình yên tẩu thoát. Hà mỗ nói với bọn kia: 'Lệnh tôn bị thương nặng, chạy được trăm dặm nữa là cùng, rồi sẽ ngã lẩn chết'.

Nhưng bọn Kim Đỉnh thượng nhân vẫn không yên tâm. Chúng còn đi mãi, sau chúng thấy trong núi Võ Công có xác chết của một già một trẻ, chúng mới chịu trở về núi.

Vân Nhạc nghe xong hai mắt đỏ ngầu, lát sau mới nói lên tiếng hỏi:

- Năm xưa, nhờ hai vị ra tay giúp, tiên phụ dù đã về dưới chín suối chắc cũng cảm ơn hai vị, xin hỏi Hà đại nhân lần đó phục kích tiên phụ, ngoài Lăng Tiêu Tử, Kim Đỉnh thượng nhân Tuyết Sơn Thần Ma còn ai nữa, xin đại nhân cho biết nốt?

Thân Phúc rủa mình mẩy, nhủ thầm: "Người này tánh hay chém giết, nếu ta nói hết tên ra có lẽ y sẽ giết hết cũng nên"

Chàng định trả lời thì Vạn Hùng đã mở mắt xen vô:

- Triển mỗ có một lời này, nếu thiếu hiệp không trách cứ thì Triển mỗ mới dám nói?

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Tại hạ xin đại nhân cứ nói, tại hạ phải rửa tai cung kính mà nghe chớ đâu dám trách cứ. Huống hồ hai vị còn có ơn cứu giúp nữa.

Vạn Hùng mỉm cười. Có lẽ vết thương ở bụng đã bớt đau, y nói tiếp:

- Triển mỗ với Hà huynh, vì là đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm, từ nhỏ đã được mắt thầy tai nghe những điều khoan thứ, Phật môn quảng đại, trên thế gian này không có người nào không phổ độ được, Triển mỗ nói vậy thế nào thiếu hiệp cũng cười thầm, Triển mỗ đã là người phản loạn sư môn không đáng nói lẽ đó, nhưng tại sao anh em lại phản loạn sư môn như vậy? Có một nỗi khổ tâm không sao giải rõ được. Việc này chỉ có mình lệnh tôn biết, nên lệnh tôn mới thường ra tay giúp đỡ anh em Triển mỗ. Người ngoài trong giới võ lâm

hành sự nhiều khi có những nỗi khổ tâm mà người ngoài không thể biết được như trường hợp anh em Triển mỗ. Nên chúng tôi không mong thiếu hiệp oán oán tương tâm, chỉ mang khổ vào thân e sau này di họa đến con cháu. Vì Triển mỗ thế xin được nói một câu: ' Mong thiếu hiệp tiêu diệt những kẻ chủ mưu, còn những ai a dua thì tha thứ cho họ, để tích nhân đức' Triển mỗ chắc thiếu hiệp thế nào cũng trách cứ.

Vân Nhạc không ngờ Vân Nhạc lúc bấy giờ có thể thốt ra những lời nói nhân ái, nên động lòng khảng khái trả lời:

- Triển đại nhân nói rất phải, tại hạ đâu dám không tuân theo. Vậy tại hạ chỉ đi kiểm ba người đó thôi.

Nói xong chàng nhếch mép cười.

Anh em Thần Phúc thấy lời nói và phong thái của Vân Nhạc khác hẳn người thường, trong lòng cũng bội phục.

Vạn Hùng lại tiếp:

- Thiếu hiệp quả thật là rộng trong đám người, thảo nào danh trấn võ lâm. Tạ đại hiệp ở dưới chín tuổi cũng ngậm cười. Bây giờ Triển mỗ phải về kinh ngay, hẹn có ngày tái ngộ.

Nói xong, y vội đứng dậy, mặt vẫn tỏ vẻ đau đớn. Vân Nhạc liền lấy hai viên Trường Xuân Đơn tặng hai người, mỉm cười nói:

- Mời hai vị uống hai viên thuốc này, vết thương sẽ khỏi ngay. Bây giờ hai vị trở về kinh thì vụ án ở Thái Nguyên làm sao giải quyết.

Hà, Triển cầm hai viên Trường Xuân đơn uống luôn, lát sau vận khí thử xem. Cả hai người đều thấy vết thương khỏi đau, tinh thần sáng khoái vô cùng. Thần Phúc nghiêm nét mặt lại đáp:

- Việc đó làm sao kết thúc được. Anh em Hà mỗ đành phải chịu sự khiển trách. Lâu ngay vụ án ấy sẽ nguôi ngoai.

Vân Nhạc cười, móc túi lấy viên ngọc của Càn Long đưa ra. Hà, Triển thấy viên ngọc đó, biến sắc vội quỳ lạy. Vân Nhạc đỡ hai người dậy, tiếp:

- Hai vị khỏi cần hành lễ vậy, xin trở về kinh thưa lại Hòa Khôn chỉ nói tội của Lý Thị Lang cao như ngọn núi, Hoàng Thượng đã ra lệnh cho tại hạ giết y tại chỗ liền. Chắc việc này tể tướng Hòa Khôn không dám hỏi lại Hoàng Thượng đâu.

Thần Phúc hơi cúi đầu xuống chào, thái độ rất cung kính:

- Thiếu hiệp đã có viên ngọc này, tựa như Thánh Chỉ vậy, việc gì cũng có thể giải quyết dễ dàng. Chúng ta cáo biệt nơi đây. Chào thiếu hiệp và Hồ cô nương.

Nói xong y cùng Vạn Hùng lại vái chào một cái nữa, rồi quay mình đi liền.

Vân Nhạc ngừng đầu nhìn trời, nghĩ lại chuyện xưa, cảm khái vô cùng.

Hồ cô nương khẽ kéo vai chàng và nũng nịu nói:

- Tạ huynh đã biết ai là kẻ thù rồi, cứ việc thư thả nghĩ cách đối phó, hà tất phải nóng lòng làm gì? Sao đại ca không vận nội công mà tiêu hủy những con trùng ở trong người đi?

Vân Nhạc mới tỉnh ngộ:

- Nếu cô nương không nhắc nhở, suýt nữa tại hạ quên khuấy đi mất!

Nói đoạn, chàng ngồi xếp bằng tròn, gỡ Bồ Đề Bối Diệp Thiên Công ra tự chữa lấy bệnh trùng độc.

Vân Nhạc hít phải Bách Cổ Nhu Hương rất ít mà Bồ Đề Bối Diệp Thiên Công lại lợi hại vô cùng, nên chỉ trong chốc lát bao nhiêu trùng độc trong người chàng đều bị ba vị chân hỏa tiêu sạch. Nếu Cung Môn Song Kiệt không nói thêm vài lời, thì chàng cũng không đi kiếm Hắc Y Huyền Nữ để đòi thuốc giải độc.

Hồ cô nương đứng cạnh thấy Vân Nhạc vận nội công, bộ mặt đẹp trai khi ấy, lúc trắng lúc thì đỏ khiến nàng yêu đương vô cùng.

Lát sau chàng mở mắt ra, đứng dậy lớn tiếng cười:

- Cô nương! Chúng ta đi gặp lệnh tôn đi, để sớm cứu Tiểu Thiên và Thôi Triều ra khỏi nhà giam địch. Sau đó, chúng ta còn phải đi kiếm Hân Huyền Vy nữa.

Hồ cô nương gật đầu nhận lời. Hai người liền gỡ khinh công chạy thẳng về phía trấn Trân Trang.

oOo

Cách trấn Trân Trang chừng bảy dặm, có một thư viện rất lớn, xung quanh có hồ nước bao vây. Trong thư viện có rất nhiều lầu các nguy nga, không khác gì phủ đường của những vương hầu bá tước.

Ngày hôm đó, trang chủ Kim Cầu Vô Địch Tân Mông đang ngồi trên một cái ghế Thái Sư giữa khách sảnh, vẻ mặt rất kích động. Cạnh đó còn có Cao Lê Cối Sơn Tú Ma, Tần Trung Song Quái, Thiên Phi Tam Tôn Giả, ba ông già lạ mặt, và Khoái Tuấn đầu bù tóc rối, quần áo rách rưới.

Bọn chúng ngồi họp ở khách sảnh là vì đêm hôm trước, cha con Hồ Cương đã đột nhập trang trại phá khuấy.

Chúng đã họp bao nhiêu võ lâm cao thủ bao vây tấn công, mà không làm rơi được một sợi lông nào của đối phương.

Thậm chí, mặt mũi của địch thủ ra sao, cũng không ai biết rõ được, chỉ thấy đối thủ nhanh như chớp và thân hình lơ mờ như bóng ma.

Trái lại, hảo thủ trong trang có ba kẻ bị địch giết. Còn số người bị thương kể không xiết. Tân Mông tức giận vô cùng, tay đập kỹ trà tiếng vang lên như đánh trống.

Đại Ma Hoa Vũ thấy Tân Mông nổi giận liền mỉm cười nói:

- Đồ đệ, con nên trầm tĩnh một tí, kẻ địch tới đây chỉ định tâm quấy nhiễu thôi. Chớ chúng có dám thách đấu đâu? Chắc từ giờ trở đi, chúng không dám trở lại nữa.

Nói xong, y ha hả cười và tiếp:

- Nếu đêm nay, chúng còn dám trở lại đây nữa, lão sẽ cho chúng nếm mùi lợi hại của cương khí ngay!

Y đưa mắt nhìn xung quanh ra vẻ oai hùng lắm.

Tuy Hoa Vũ nói vậy, nhưng lòng vẫn lo ngại, vì y thấy thân pháp của địch tuyệt thừa, tất phải là một kỳ nhân võ lâm. Bằng không, tại sao mục lục của y sắc bén vô cùng mà cũng không sao thấy rõ mặt địch là già hay trẻ?

Y lại hồi tưởng năm xưa, bốn anh em tứ ma đại náo Tung Sơn, toàn thắng mới chịu rút lui.

Sau ở trên đỉnh núi Phù Dung tại Hoa Sơn, bốn anh sử dụng bốn thanh kiếm đánh bại được Thiệu Lâm ngũ lão.

Anh em chúng oai hùng biết bao, danh trấn cả Hoàn Vũ, ngờ đâu mấy chục năm về sau, tức bấy giờ, chúng hạ sơn, lại gặp nhiều danh thủ quá. Võ công của họ có lẽ còn hơn cả những người xưa nữa! Như vậy Hoa Vũ làm sao mà không khỏi giật mình kinh hãi? Phàm những người tên tuổi càng lớn bao nhiêu lại càng e sợ không giữ nổi danh vọng bấy nhiêu.

Từ cổ xưa nay, có mấy ai thoát khỏi được công lệ ấy? Thì Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma cũng vậy thôi!

Lúc ấy Tần Mông đang lẳng lặng nghĩ ngợi, đột nhiên y trợn mắt nhìn ông già râu đen ngồi trước, khiến ông già có vẻ cục súc, chợt dạ nên cúi đầu làm thinh.

Mọi người đang ngồi yên, đột nhiên nghe Tần Mông quát lớn một tiếng làm rung động cả khách sảnh. Rồi Tần Mông lại hỏi to:

- Hạ lão sư đã tìm thấy đứa con gái quý và tiểu tử họ Vương chưa?

Ông già râu đen lắc đầu, ngẩng mặt lên giọng đáp:

- Chắc đứa con gái bất hiếu của tiểu đệ đã theo tiểu tử họ Vương đào tẩu cũng nên!

Tần Mông, vẻ mặt hung ác, cười nhạt tiếp:

- Nếu con gái của lão sư tư thông cùng người để gây tai họa cho bốn trang thì lão sư đừng trách Tần Mông này không nhớ tình nghĩa xưa mà hạ tuyệt thủ đấy nhé! Từ giờ phút này, Hạ lão sư đã được giám thị, không được hành động tự do như trước nữa! Trừ phi con gái quý của lão sư và tiểu tử họ Vương trở về đầu thú...

Y chưa nói dứt, đã thấy một vật gì từ xa ném tới, trúng ngay giữa mồm, răng rụng, máu bắn tung tóe, mắt nổi đom đóm, hồn bay phác lạc. Y ngã ngửa trên đất chết giắc, chân tay giăng thành hình chữ đại.

Quần Ma có mặt trong khách sảnh kinh hãi vô cùng. Tên nào tên nấy đều ngo ngác, đứng dậy tìm kiếm coi việc gì đã xảy ra, bỗng thấy một trái cầu nhỏ màu trắng từ bên ngoài bay vô nhắm mặt Khoái Tuấn xẹt tới.

Thân pháp của Khoái Tuấn nhanh vô cùng, y nhún nhảy hai chân rất lẹ, đồng thời giơ ngón tay búng trái cầu ấy bay thẳng lên cao. Đoạn Khoái Tuấn liền phi thân đuổi theo, vươn cánh tay ra bắt trái cầu đó.

Lúc ấy, Tần Mông được quần ma đỡ dậy, nhưng ám khí vẫn mắc ở mồm y, vì ám khí ném quá mạnh, y vẫn chưa sao tỉnh lại được.

Khoái Tuấn nắm được tiểu bạch cầu. liền giở ra xem, mới hay đó là một tờ giấy nhỏ vo tròn lại. Mở tờ giấy đó ra xem, y cười nhạt mấy tiếng.

Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma chạy cả lại xem tờ giấy mà Khoái Tuấn vừa bắt được. chúng thấy tờ giấy đó có vẽ bốn lệnh bài hình: Long, Sư, Hồ, Báo. Bên dưới có vẽ một cái gậy gậy làm đôi và một tên ăn xin đang quỳ lạy.

Quần Ma mới hiểu tại sao Khoái Tuấn vừa tức giận vừa sợ hãi, mặt lúc đỏ lúc xanh, râu tóc dựng ngược lên và cười nhạt luôn miệng.

Đột nhiên, Khoái Tuấn dùng giọng mỉa mai" hừ" một tiếng rồi nhún mình một cái, phi ngay ra ngoài khách sảnh. Ra tới bên ngoài, Y chỉ thấy gió thổi ào ào, cây cối rung động, tuyệt nhiên không một hình bóng người.

Giây lát sau y bỗng giật mình kinh hãi. Thì ra y đã thấy những trang hảo thủ trong trang canh gác ở các chòi canh đều đều bị điểm huyết và đứng im như tượng đá. Thấy địch thủ lợi hại như vậy, y liền nghĩ: "Chính ta cũng không có công lực cao siêu đến thế. Ta chỉ có thể điểm được vài ba người trong lúc đang đấu mà họ không phòng bị thôi. Những cao thủ bị điểm huyết này, không ở trong tình trạng đang chiến đấu. Đồng thời những hảo thủ đó mỗi người một nơi, cùng bị điểm huyết một lúc như thế này, mới thật là khó hiểu! Thoạt tiên ta lại tưởng Cái Môn tam lão tới đây. Nhưng tam lão không thể nào có công lực cao siêu đến thế! Chắc có tay cao thủ nào khác. Nhưng người đó là ai?"

Y suy nghĩ mãi mà không sao đoán ra được.

Lúc ấy, Quần Ma đã đi ra ngoài khách sảnh, tên nào tên nấy thấy các hảo thủ canh gác bị điểm huyết cũng đều kinh hãi và ngăn người, quên cả giải huyết cho họ.

Bỗng nhiên từ trên mái nhà có ba người phi thân xuống như ba con chim nhẹ nhàng. Quần ma định thần nhìn kỹ thì ra ba người đó là ba ông già mặc áo vải lam vá trăm miếng.

Ba người đó chính là Cái Môn Tam Lão: Thương Tỷ, Lâu Ung và Hồng Hoàn.

Khoái Tuấn thấy ba người đó, liền tiến ngay lại gần trợn mắt quát hỏi:

- Các người tới đây làm gì?

Cửu Chỉ Thần Cái Thương Tỷ vuốt râu mỉm cười đáp:

- Bắt người trở về Quy Hương Đường để chỉnh môn quy!

Nghe lời lẽ đó rất nghiêm nghị, Khoái Tuấn vừa kinh hãi vừa nổi giận biến sắc, râu tóc dựng ngược lên.

Tân Mông nhận định Cái Môn tam lão là người vừa ném ám khí hãm hại mình bèn hét lớn một tiếng rồi nhảy xổ lại, nhắm U Môn huyết của Thương Tỷ tấn công.

Thương Tỷ nhún mình nhảy lùi lại tránh né, chưởng của Tân Mông đánh hụt.

Đại Ma Hoa Vũ thấy vậy, liền gọi:

- Đồ đệ! Chớ nên lỗ mãng.

Tân Mông hậm hực né sang một bên. Hoa Vũ đột nhiên quát hỏi:

- Lão ăn mày họ Thương kia, lão phu không thèm để ý đến chuyện thị phi của Cái Môn. Nhưng các người không nên đến tận nơi đây mà tỏ ra khinh thị người của lão phu như thế?

Thương Tỷ ngạc nhiên hỏi:

- Mục đích của lão ăn mày tới đây là chỉ để tìm tên phản đồ của bốn môn chó không có ý đến tận cửa nhà này mà khinh thị ai cả. Hoa lão nói vậy, quả thật lão phu không hiểu gì cả.

Hoa Vũ biến sắc hỏi tiếp:

- Người còn đồ thừa ư? Không phải các người đã ném đá thương môn đồ của lão phu sao? Hiện giờ...

Y vừa nói vừa chỉ những người bị điểm huyết đang đứng trên các chòi canh quanh đó, và lớn tiếng đáp:

- Những người đó không phải bị các người điểm huyết sao? Huống hồ các người tới đây sao không đưa danh thiệp xin vào bái kiến trước? Còn Khoái lão sư là tân khách của lão phu, sao các người dám quát mắng? Có phải các người đến tận cửa sinh sự chăng?

Thương Tỷ cười ha hả rồi đáp:

- Không hiểu Cao Lê Cống Sơn tứ lão hạ hồng trần từ bao giờ thế? Huống hồ tứ lão lại là chủ nhân Tân trang này. Hoa lão sư vừa nói Phi đá đá thương quý môn đồ và điểm huyết những người kia là do bọn lão ăn xin này ra tay, thì thật oan uổng cho bọn lão quá!

Nói xong, Thương Tỷ đưa mắt nhìn những người bị điểm huyết, tỏ vẻ kinh dị, rồi vừa cười vừa nói tiếp thêm:

- Hoa lão sư quá khen lão ăn mày! Anh em lão ăn mày làm gì có tài Lăng Không Đả Huyết, một võ công thượng thừa như thế được?

Quần Ma nghe Thần Cái nói đều biến sắc, bởi môn Lăng Không Đả Huyết rất cao thâm ai không có cương khí tuyệt thừa không sao luyện nổi.

Không riêng gì Cái Môn tam lão, ngay cả quần ma có mặt ở đây cũng không có công lực đó.

Trúc Trọng Tú sầm nét mặt, nhìn Khoái Tuấn quát lớn:

- Khoái Tuấn, mi cậy vào sức lực của các vị lão sư đây để thoát ly bốn môn, tự lập làm Chương môn của Nam Phái. Dù việc này có thành sự thật đi nữa, mi cũng chẳng được vẻ vang chút nào!

Đột nhiên Khoái Tuấn cười một hồi, giọng cười nghe rất thâm trầm, khiến ai nấy đều mỉm lòng. Cười xong, y mới đáp:

- Khoái quá tử này có tài đực gì mà thỉnh được nhiều vị lão sư như thế này giúp đỡ cho. Đúng như lời người vừa nói, nhờ vả người ngoài, dù thắng cũng không hãnh diện chút nào. Nhưng Khoái Tuấn đây đã hẹn ngày đấu ở Thái Sơn rồi. Tự các ngươi không đợi được đó thôi. Hơn nữa, Khoái Tuấn đây có định thoát ly bốn môn đâu.

Chỉ vì các ngươi khinh thị mà ra nông nổi chớ! Thiết tướng bộ hạ của Nam Thiên chỉ đường phạm tội thì phải để cho Chi đường chủ là Khoái mỗ trị mới phải. Nhưng các ngươi cứ tự tiện thi hành luật lệ hình phạt không coi Khoái mỗ ra gì. Như vậy, dù ai cũng không thể nhịn được. Bây giờ việc đã lỡ rồi nói nhiều cũng vô ích.

- o O o -